
MARIJIKIN

OGRAČEK

VERSKO-VZGOJNI LIST
ZA NAŠO MLADINO.

Junij — Julij 8.

1934

Štev. 6. in 7.

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO - VZGOJNI LIST ZA NAŠO MLADINO.

Izhaja vsaki mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti in Mladenki Marijiki: K l e k l Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Cena: 4 Din letno. Pošila se samo z Marijinom listom skupno in je za inozemstvo brezplačen.

Rešitev vgank.

Rešitev vgank radnjega snopiča je sledeča:

I.

1. M
2. rak
3. Karel
4. Maribor
5. nabor
6. kol
7. r

Maribor.

II.

1. T
2. krt
3. zlca
4. Triglav
5. Zolna
6. las
7. v

Triglav

III.

KJER SEM DOMA, JE LEPO.

Rešavali so vganke sledeči: Glavač Marta z Beltinec, Tratnjek Micika z Lipovec, Lebar Micika z Lipovec, Baligač Tilička z Lipovec, Balažić Mihail z Bratonec, Cigan Marija z Beltinec, Jurgec Franc, M. Sobota, — Zabukovec Ladislav, M. Sobota, Šipoš Viljem, Beltinci 29, Tratnjek Marta z Lipovec, Barbarič Štefan, Turnišče, Škafar Jožef, Beltinci 191, Forjan Štefan z Lipovec, Hajdinjak Martin z Odranec, Kleiner Nikolaj, M. Sobota, Medved Janez, M. Sobota, Zver Štefan, M. Sobota, Hajdinjak Alojz, M. Sobota, Ferčak Martin, M. Sobota. — Pravilno sta rešila vse tri vganke samo dva, oba z Beltinec: Šipoš Viljem i Škafar Jožef. Teva dobita knigo od sv. Ivana Boska, naj prideta samo k strici v Črensovcu. — Prvo i drugo vganke so pravilno rešili sledeči: Zabukovec Ladislav, z Sobote, Barbarič Štefan z Turnišča, Forjan Štefan z Lipovec, Hajdinjak Martin z Odranec, Kleiner Nikolaj, Medved Janez, Zver Štefan, Hajdinjak Alojz, Ferčak Martin, vsi iz Sobote. Zaslužili so si pohvalo.

Pišemo si.

Dragi stric! Jako me veseli, da mam Marijikin Ogracek. Tudi me veseli, da bole spoznam dušo Jezusckovo i Marijickino. Jezusck i Marijika se

Mladini.

IV.

„Kak vozka so vrata i tesna je pot, ki drži v življenje, i malo jih je, ki jo najdejo.“ Mt. 7. 14.

Naš večno cio je Bog i večno življenje! Zato moramo hoditi po poti, ki k tomi cili vodi.

Zadnjikrat smo gledali ono pot, ki tüdi vodi skoz življenje, ali ne vodi k cili, nego vkraj od cila. Pripela tüdi do konca, ali njeni konec je: Spadnoti v roke živoga Boga! Pogüblenje . . . je napisano na križopotno tablo i strlica kaže v peklensko jamo! „Stoj, poglej i premisli! Kam ščeš priti . . .“ smo pravili zadnjič na konci . . . Mogoče je što obstao, si premišlava i čaka, da ga popelamo na drugo pot življenja . . .

Dnes si poglejmo, štera je ta pot, ki v življenje vodi? Kristuš nam jo kaže: „Kak vozka so vrata i tesna je pot, ki drži v življenje, i malo jih je, ki jo najdejo!“ Mat. 7. 14. On nam jo pokaže i nam pove, kakša je ta pot, da jo lejko spoznamo. Odrito, jasno pa istinsko nam pove tak, kak je!

„Što šče za menov priti naj zataji samoga sebe, vzeme svoj križ i hodi za menov!“ To je edina pot, ki vodi v življenje. Kristuš je tüdi to pot klačo i po njej je prišeo v nebesko diko. To je pot zatajüvanja, odpovedi, pot križa.

1. „Če što šče priti za menov . . .“ Kam? . . . Če šče priti za Kristušom v domovino večne slave i dike, v raj veselja i blaženosti, v večno življenje, na drugoj strani pa, če ščemo priti i hoditi za Kristušom po poti čednosti i krščanskih jakosti, tedaj ne moremo iti pa hoditi po drugoj poti, kak po poti zatajüvanja i premagüvanja, po kraljevskoj poti križa, kak jo imenüje sv. Tomaž Kempčan. Pot k vsakoj čednosti, k vsakoj jakosti je edna: Zatajüvanje i premagüvanje. „Telko človek napredüje v čednosti, kelko se zataji i premaga“ pravi sv. Tomaž. — Če ščemo priti v večno domovino, si jo moremo zaslužiti, večnoga plačila i najema zabada ne bo dobo nišče.“ Kristuš sam jasno i odkrito govori: „Ne tisti, ki pravijo Gospodne, Gospodne, pridejo v nebesko kraljestvo, nego tisti pridejo v nebesko kraljestvo, ki činijo volo mojega Oče, ki k je v nebesaj“. Mt. 10. Zato pa pravi sv. Pismo, ka: „Nebesko kraljestvo silo trpi i samo silni je bode zadobili!“ Tak edno: pošteno, pravično življenje na

etom sveti; kakti to drugo: večno življenje v nebeskom kraljestvi, žele od nas zatajüvanje i premaganje samoga sebe.

Zakoj? ... Zato, ar je že človeča natura tak stvorjena, kak je Gospod v Evangeliumi sam povedao: „Nišče nemre dvema gospodoma služiti: Ali bo naimre ednoga sovražo i drugoga lübo, ali se bo ednoga držao i toga drugoga zaničavao. Nemrete služiti Bogi i mammoni ...“ Mt. 6. 24. Če tedaj Bogi ščemo služiti, njemi i za njega živeti, se moremo odpovedati samomi sebi potom zatajüvanja i odpovedi, sveti i hüdomi dühi. Bog najmre poleg sebe ne trpi i nemre trpeti nikoga i nikaj drugoga. Bog žele i terja celoga človeka, celo njegovo srce i vse življenje za sebe, ar to pravico ma i se ga to dostaja. Polovice, četrtine, ali kakših poglodanih čont, drobtinic, skorjic njemi ne trbej! Zato: Nišče nemre dvema gospodoma služiti ... Zato Bog žele, da se odpovemo vsemi, ka je njemi na poti, taki v začetki, kda se k Bogi, v njegovo službo podajamo. Pri sv. krsti nas pitajo dühovnik prle kak nas sprejmejo v imeni Božem za kotrigo sv. cerkve, v službo Boga: „Se odpoveš hüdomi dühi i njegovej gizdosti, i vsem njegovim praznostim?“ ... „Se odpovem ...“ trikrat!

2. a) Odpoved samomi sebi. V človeki sta dva zakona, kak piše sv. apoštol Paveo: „Drugó postavó vidim (čütim) v svojih kotrigaj, ki se protivi postavi moje pameti, ki me devle v robstvo greha ... Zato s pametjov služim božoj postavi.“ Rim. 7. 23—24. V nas je grešna natura po poprijetnom grehi i boža postava po milosti. Edna se vojsküje proti drugoj, edna za Boga, druga proti Bogi. Edna je za greh i grešnost, druga proti njemi. Tedaj edno, ali drugó! Če dvorimo prvoj, moremo zavrči drugó, če drugoj, moremo spregledati prvo. „Dvema gospodoma je nemogoče služiti ...“ Zato to dejstvo zahteva zatajüvanje i odpoved sebi ... Če ščemo Kristušü živeti, njegovim zvišenim istinam, čednosti i kreposti, moramo gojiti, podpirati i razvijati to, ka je v nas dobroga, poštenoga i pravičnoga, z ednov rečjov to, ka je v nas božega! Vse drugó, ka je našega, človečega, ka je sad pokvarjene človeče nature, to pa moremo zatirati, zamoriti i vničiti. Adam mora vmreti, če ščemo, da bo živo v nas Kristuš. Abraham je mogeo Bogi darüvati svojega edinoga, lübenoga sina Ižaka, da je bio vreden popune lübavi bože. Ravnotak more vsaki človek darüvati svojega „ižaka“, sebe, svojo pokvarjeno, grešno naturo, če šče, ka de v popunoj božoj lübavi. Ar z grehom se Bogi ne bomo dopadli, pač pa s čednostjov i s pravičnim življenjom. Čednost, jakost se pa ne dobi v štacuni, nego se more pridobiti samo z bojom proti samomi sebi, s

premagüvanjom i zatajüvanjom. To se pa navčimo samo v šoli sv. križa i Križanoga.

Če bi jakosti rastle po kaših cestah, okoli plotov, po mlakaj, po smetiščaj i gnojiščaj, po čardaj i krčmaj, te bi več čednosti bilo po sveti, kak jih je. Ali čarde, beznice so ešče ne vzgojile devic, na plesiščih ne raste nedužnost. V modnih norostaj ali v divati ne cvete poniznost, v vdobnosti sveta ne dozorevajo mantrniki, ne junaki, ne krščanski značaji. Vsa čednost, vsa jakost, vse krščansko življenje raste samo iz te resnice: „Če što šče za menov priti, naj zataji samoga sebe ..“ Svetniki i vučitelje dühovnoga življenja so globoko prepričani, ka je vsa naša popolnost, vse naše napredovanje v dobrom ali nazadüvanje, zavisno od premagovanja i zatajüvanja samoga sebe! „Telko boš napredüvao, pravi Kempčan, kelko boš samoga sebe premagao!“ I. 25. pogl. 11. To je prvo delo, če ščemo hoditi po poti življenja.

„Samozatajüvanje je merilo, kak što napredüje v dühovnih rečeh. Ščeš li znati, kelko si napredüvao v jakosti? Pogledni, kak daleč si v zatajüvanji, kelko i kak si vkrotio svoje strasti i hüda nagnenja, kak je s tebom v poniznosti, potrpežlivosti, sramežlivosti ... ali si se odtrgao od stvari etoga sveta, jeli je ljubav do tela i krvi v tebi zamrla. Na tom boš spoznao, ali si prišeo kaj naprej, ali ne, ne pa potom, če imaš mnogo tolažbe ...“ Vaja kršč. popol. II. V. 2. — Tak sodijo največši vučitelje dühovnoga življenja: sv. Ignacij, Francišek Sal., Francišek Borgia.

b) Odpoved sveti. Odpoved sveti terja od nas, ka se odpovemo vsemi, ka je posvetnoga; vsemi, ka bi nas moglo zadržavati od Boga i njegove službe. Najbole pa ovira dūšo v službi božoj: Gizda, dika etoga sveta, bogastvo i poželenje mesa. To je vsebina sveta i svetskoga življenja. „Gizdavim se Bog proti postavlja i poniznim davle svojo milost“. Jakob IV. 7. To je sodba dike sveta! „Leži je gambeli iti skoz iglin špic, kak bogatini v nebesko kraljestvo ...“ tak guči boža reč v sv. Pismi. Če teda samo Bogi ščemo služiti, za njega i njemi, se moremo sveti odpovedati!

Zato pravi Kristuš Gospod: „Ne iščite kinčov na zemli, kde jih vničavleta mol i erja, i kde tovae koplejo i je kradnejo; nabirajte si kinče v nebi, kde je ne vničavle mol i ne erja, i kde tovae ne koplejo i ne kradnejo. *Kde je naimre tvoj kinč, tam je tūdi tvoje srce.* Mt. 6. 19. „Priateljstvo etoga sveta, je neprijateljstvo Boga!“ Jakob apoštol 4. 4.

c) Odpoved hüdomi dūhi, njegovoj gizdi i njegovoj praznosti ... To je tretji tao zatajüvanja i odpovedi. Odpoved hü-

domi duhi! Grehi i grešnosti. Hüdi düh, greh i Bog, to nemre spadati vküper. Tej se ločijo, kak senca i svetlost, kak noč pa den. To so celo večnost, vsikdar i povsod nezdrüžlive reči. Zato ali edno ali drügo! Ali bo Bog kralüvao i vladao naše srce i naše življenje, ali bo v nas bože kralstvo z vsov resnicov i pravcov i milostjov, ali bo pa hüdi düh meo v nas svojo oblast, moč i njegova šatanska hüdobija i grešnost. Če neščemo, ka bi bili njegovi hlapci, te se njemi moremo odpovedati scela i se posvetiti Bogi i njegovej službi. To pa je tisti strašen boj, od šteroga pravi Gospod: „Ne mislite, ka sem mir prineso na svet, ne mira, nego meč.“ To je te strašen boj med Bogom i šatanom, med nebov i peklom, med pravcov i krivicov... ki se bije i vojsküje v srci vsakoga človeka. S tem si moremo biti na jasnom!

Zato nas opomina sv. Jakob apoštol: „Proti se postavljajte šatani, da zbeži od vas!“ 4. 7. I sv. apoštol Peter pa piše: „Šatan hodi po sveti, kak rjaveči oroslan i išče, koga bi požro.“ I. 5. 8. Šatan i Bog sta si v večnom, nerazdrüžljivom nasprotstvi, zato smo mi samo z ednim lejko i ne z obema! Ali—ali!

— : —

Zatajüvanje, odpoved križ, no to so težke reči. Bo si što mislo: te reči, so ne za mladino, ta pot je ne za mlade — lüdi. Je istina! Kristuš sam pravi: Vozka so vrata, tesna i strma je pot... On ne taji nikaj.

Če bi nam Gospod znao za boušo pot, za sigurnejšo, ležejšo, bi nam jo sigurno pokazao. Ali nega drüge poti v večno življenje, zvün križne poti zatajüvanja i odpovedi pa nošenja svojega križa. Kristuš je znao, ka je težka ta pot, zato pa je šo On prvi po njoj i hodi ešče vsikdar z nami i nas vodi. Če koga straši pot, nam je tüdi pokazao njeni konec: „Ali je ne eta trbelo prestati Kristuši i tak iti gor v diko nebesko?... I mi naj pridemo po drügoj poti... Nemogoče, izklüčeno!

Zato pa, ka je potrebno? Potrebno je to, ka se mladina navči zatajüvati se i premagüvati, odpovedati se sebi, sveti i pekli zavolo Boga, lübiti križ i Križanoga Odrešenika i Zveličitela, častiti i poštüvati žalostno mater božo! Kda bomo to znali: Te bomo razmeli Gospodove reči: Moj jarem je sladek i moje breme je lejko i bomo hodili po pravoj poti...

„REDOVNIK, KI JE ZVERINO KROTIO ...“

Med mladinov je dosta koraže, če bi se trbelo z medvedom metati, a če bi pa trbelo šarkanje i pozoje vkrotiti v samom sebi, te pa njim koraža mine, ar je to ne za deco, nego za junake...

„V nekom samostani je predstojnik pitao na večer ednoga svojih redovnikov: „Brat, ka si delao dnes...“ „O telko sem delao dnes i vsaki den, ka bi moje moči komaj zadostüvale, če me milost boža nebi podpirala. Vsakši den morem krotiti dva sokola, dva jelena morem cüglati i jiva nazaj držati, črva morem premagavati, medveda paziti i ednomi betežniki dvoriti...“ „Ka to ne praviš“ njemi odgovori predstojnik. Smej poči gospodi i pravijo: Takšega dela nemamo v celom kloštri! „Pa vendar je tak“ odvrne brat. „Dva sokola so moje oči, na štere vsikdar morem paziti, ka ne gledajo grešnih reči. Dva jelena sta mojivi nogi, paziti morem na nje, ka me ne zavodita na grešne poti. Črv je moj jezik, brzdati ga morem, ka nede gućao krivice. Medved je srce. Proti samolübnosti, gizdi se morem vsikdar vojsküvati. Betežnik je moje telo, šteroga morem vsikdar vraćati, ka me počütnost ne premeća!“

Jeli je ne mislo i delao pameto te brat? Tüdi nam je potrebno takše krotenje divje zverine v nas! Delajmo prispodobno!

OSLEK SV. KOLOMBANA . . .

Od sv. Kolombana, misijonara, pripovédava legenda, ka je ne meo nika drügo, kak ednoga somara, ki njemi je noso potrebščine. Po njegovij apostolskij potaj ga je te sprevajao... Ednok sta prišla v eden gosti i velki log, gda naednok skoči pred njiva medved i somara raztrga.

Svetnik pa se mirno približa k medvedi i ga pogleda i njemi mirno pravi: „Bratec, mojega sprevodnika si raztrgao, zdaj boš pa ti mogeo nositi moje potrebščine za menov!“ I njemi je mirno naklao svojo bütaru na hrbet... Medved je mirno pripogno svoj hrbet, na sebe vzeo breme i kak ovca je pokorno slüžo svojemi gospodi...

Ne toži se, ka takše pa takše strasti te mućijo, ka tak hüda nagnenja i lagoja poželenja ma tvoja natura! Ukroti je, vpreži divjega medveda v svojo kočijo. Strast je sama po sebi ne nesreća, brez strasti, brez velikih strastih nemremo doprinesei velikih činenj. Samo vprećti je moramo v svoja kočija...

BREZ ŽRTEV?

Lepo življenje, znaćajnost, pravićnost, poštenost, neomadeževanost, prav lepe reči! Što si je ne žele, celo trüdi i prizadeva za nje, za vzorno življenje?... Samo, da bi malo ležej človek prišeo do vsega toga!... Nego brez žrtev je nemogoće!...

Primojdunaj! Tü se ne pogajamo! „Če što šće priti za menov, naj zataji samoga sebe, vzeme svoj križ i hodi za menov!“ Povej, ka pa dobiš na sveti zabadav?... Prosim, ni-

kaj!... No ravno poštenost, pravičnost, značajnost itd. to bi se naj za šenk dobilo... Ka misliš na to?...

Veliki angleški modrijaš pravi: „Što se nikdar ne zna odpovedati dovoljenim rečam, od tistoga sigurno nemremo čakati, ka de se znao i mogeo odpovedati prepovedanim“.

V življenji vsaki prinaša aldove, žrtve! Si že li vido škrt-laša... Kak se mantra, špara, cotav hodi, si nikaj ne privošči. Se odpove prijatelom, veselji, družbi itd. ... Zakoj? ... Za svoje malo bogastvo! Ali je tedaj za „neminlive zaklade“ ne vredno doprinesti niedne žrtve!?...

Pogledni: Paroven človek! Leče den i noč, nema mira, ne pokoja! Zakoj?... Za par dinarov. Poglej: Gizdavec. Kelko nevarnosti, trüda prinese, kelko žrtev, samo, ka de on prvi, samo ka de za njega što znao... itd.

Zeusixt, podobar, je z največšov natenčnostjov izdelavao svoje podobe. Kda so ga pitali, zakoj dela tak vestno, je odgovorio: „Delam za večnost...“

Če ti i jaz delava za svoje življenje, če kleševa i piliva svojo dūšo, ali ne delava za večnost? Ali sta dūša, večno življenje ne vredna žrtev, največših žrtev...?

**Marija gleda v
Jezuška.**

Mladina! Glej kak gleda Marija, mati boža v svojega Jezuša! Kak trepeče za njega! Kak se njemi radüje! Kak skrbi za njega! Kak vroče žele, da bi melo vse bože Dete, ka bi žele meti!

Žele pa meti, tebé! Tebé, mladina! Zato pa z vüpanjom prosi Mar-rijo; Naj sam Jezušov, naj sam Jezušova! — Po Mari gotovo boš,

Ne kadi.

Kajenje je strast. Znaš, ka je strast? Navada, štere ognoti se komaj, ali jako težko moreš. Če je ta strast združena z grehom, je edna najbolje varnih potih za pogüblenje. Ne pravim, da je kajenje kakši velki greh. Ne je. Ali ravnotak je istina, ka je nikša jakost, nikša čednost ne. Čednost, jakost je pa kajenje premagati. I to ne mala, nego velika jakost. Ki zna pri kajenji „ne“ praviti, zna tüdi pri drügh sküšnjavaj, štere na smrtni greh zapelavajo düšo, „ne“ praviti. Junak je, ki se premaga i ne kadi, gda okoli njega vse puši. Mladenec, bodi ti tüdi takši junak. Tolstoj, veliki ruski pisateo i mislec piše: „Gda začnejo dečki kaditi? Navadno te, gda so že zgübili detinsko nedužnost“. Bi pravo, strašne reči. Bi tüdi pitao, pa ma kajenje kakšo zvezo z nedužnostjov? Jako tesno. Nedužnost je zmaga nad vsemi telovnimi poželenji v düši i teli. I kajenje ne draži mogoče tela i krvi? Ne tak kak alkohol, a draži pa. Zato pa kajenje ostaviti pomeni, boriti se proti poželivosti. Kak lejka bo borba proti nečistoti tistim, ki so edno strast, edno poželenje, kajenje že premagali, kak lejka de tem borba za sveto čistost! Teška pa bo tistim, štere je strast kajenja premagala. Mladenček, lepo te prosim, zavolo Marije, nebeske mamike ne kadi. Ona žele to od tebe, ka si spodoben k njenomi Jezusi, svojemi Zveličari, ki nikdar ne kadio.

Blaženi Herman Jožef.

Hermanček je bio siromak. Približala se je zima. Drüga deca je že obüta hodila v šolo, Hermanček še bos. Pa čeravno ga je zeblo, vendar ne opüsto svoje pobožnosti, vsaki den je pribežao v cerkev, poklekno pred Marijin oltar i pred njim počastio svojo nebesko mater. Ednok ga je Marija z sočütnim srcom nagovorila: „Dragi Hermanček, zakaj pa hodiš bos k meni v toj velkoj zimi?“ Odgovoro je: „Nemam obüтели.“ Mariji se je dopadnola njegova vdanost v božo sveto volo, njegova lüben do siromaštva, zato njemi je pomagala. „Idi — njemi pravi — tam v koti k tistomi kamli, zdigni ga, pod njim najdeš štiri groše, küpi si za te peneze obüteo.“ Šo je i najšeo je, kak njemi je Marija povedala. Peneze je stišno v prgiščo i veselo prineso na kazalo dobroj Materi Mariji. Ta njemi pa pravila, ka ne samo obüteo, nego tüdi tablo, pa krmenček i drüge šolske potrebčine si naj küpi z teh penez, štere najde pod kamlom, če njemi siromaštvo ne dovoli, ka bi si te najpotrebnejše reči mogeo küpiti. Dete je bogalo i vsele najšlo pod kamlom

teliko grošov, keliko je potrebovalo. Druga deca so tak zvedila, ka je pod kamlom penez. Pribežala so, da ga poberejo. A nikdar ne so ga najšla. Hermanček ga je pa vsikdar najšeo.

Drago dete! Vči se z te genlive zgodbiče, da ki stanovitno časti Marijo, vsikdar najde pri njej pomoč, ki je pa ne časti, ne more se nanašati na njeno pomoč.

Don Bosko od zobobola.

Zdaj smo že vsi vučeni i modrijašje. Znamo kak celi svet stoji, znamo kak v posameznih državah politiko kühajo i razno talajo; naša mladina po imeni, ja skoron po obrazi spozna vse tiste junake, ki najbole znajo labdo po igrišči premetavati. Še to se pogostoma dogaja, da navaden človek, ki je komaj tistih pet razredov lüdske šole tak nikak ta preživo, vam zna tak lepo razlagati bože pa cerkvene zakone i se čüti skoron skoron, ka bi vodo čeravno rimskoga papo ne, liki püšpeke pa že. Srečno je to naše stoletje, ka tak lepo vse znamo.

Nikaj pa nam fali. I kakoli?

Nekoč je Don Bosko v nedelo odvečera 17 letnoga mladenca stavo: „Tebe pa zobje bolijo!“

I mladenec se je začüdo. Od zvüna i od znotra si je šlato i stiskavo zobe.

„Ne, Don Bosko; niti eden me ne boli.“ - „Pa te zobje bolijo, sili v njega Don Bosko. Meni se pa li tak vidi i mislim, ka se ne motim.“

„Motite se, Don Bosko, se brani poheb. Jez sem zdrav, kak riba v vodi.“

„Vidiš, gledo sem te pri predgi, zdaj pri krščanskem navuki tüdi. Vido sem, ka si bio nemiren. Moje predge so ne bili za tvoj gustuš. I bio sem osvedočen, da te jako bolijo zobje „za božo reč“!“

Sram je postalo dečka i oblübo je, ka de božo reč rad i pazljivo poslüšo.

Tüdi nas trno bolijo zobje za božo reč. Edne tak močno, ka jih je ne sram od predge vö iti, drüge tak, ka vse modrije pa norije znajo, pa niti ednok v celom leti nejdejo k predgi. Edne pa tak, ka vü zato nejdejo, liki vse na drüge obračajo, sami sebe pa majo za najsvetejše lüdi; drüge pa zobje bolijo, zakaj predgar guči, ka se nesmi kokoši kradnoti, pa vina ne; pa zakaj se zdaj ne bi smelo na veselice pa na ples hoditi, či ravno, ka naša deca nemajo gvanta, ka bi k meši hodila; či ravno ka nemamo soli pri hiši, naši starejši pa na gvanti devetstodevetdeset krp, pa so že tiste tüdi strgane. — Oh, Don Boska bi trbelo, pa bi nam on sam dokazo, kak strahovito nas bolijo zobje za čast božo, za božo reč i za zveličanje svoje düše!

Najlepše rože.

Tam v gredicaj je lelije sadila deklica. Poleg nje na veji pa je drogna ftičica prepejvala. Pa jo pita deklica: oj povej mi drogna ftičica, jeli si bila tij že na jugu, tam na ravnij jüžnij gredaj, gde tak lepe rožice cvetejo. Oj ftičica draga povej mi, jeli si vijdila tam lepše rože, kak so lelije?

Pa odprla je drogna ftičica svoj klünček, pa zaspejvala je etak: Jaz toti nesam vidila lepšij rož, kak so lelije čiste, srebrno bejle, liki poznam pa od njih šče lepše rože.

Oj povej mi, ftičica, oj povej mi, — prosi jo deklica — štere rože so te lepše, kak so lelije bejle? Seme od njih bom kúpila i je vu gredice svoje posadila pa je lepo gori gojijla, po-vej mi, štere so to?

„Rože te so čista srca, neptepene čiste düše brezi smrt-noga greha“. — To je pravila mala ftičica deklici i je zletela.

Štefan Litrop, mladenec.

Šesta boža zapoved. — Ne praznüj ali ne nečistüj!

Pred spadajom v greh Adam ino Eva nesta mela nikših sküšnjav. Neso jiva motile strasti, čeravno sta bila naga. Po spadaji pa je bilo inači. „Zdaj so se njima odprle oči ... os-ramočena sta vidla, da sta nagiva“ — pravi sv. Pismo.

Zbüdile so se zdaj sküšnjave ino strasti, med temi sküšnjave ino strasti v greh, šteroga prepovedava Bog v šestoj zapovedi.

Kaj prepovedava Bog v šestoj zapovedi?

V šestoj zapovedi Bog prepovedave grehe proti čistosti.

Proti čistosti se more človek pregrešiti v mislih i želaj, v pogledaj, z rečmi i djanjih, i zato Bog prepovedava nečiste misli i že, nesramežlive poglede, nesramne guče ino nečista djanja.

Nespodobne misli so prepovedane, ar vodijo do nečistih djanj. Spodobne so iskri, štera lejko povzroči veliki ogenj, če se pravočasno ne pogasi.

Ešče bole vodi do nečistoga djanja nespodobna žela.

Nespodobni guči so prepovedani, ar morijo düšo govornika i poslušalcov. „Vnogi so spadnoli od ostrine meča, a ne jih spadnolo toliko, kak jih je bilo vničenih z jezikom!“ — pravi sv. Pismo.

Najbole usodna za vsakoga so nečista djanja, zavolo toga so tüdi med vsemi nečistimi grehi najbolje prepovedana. „Če što cerkev božo rüši, njega Bog pokonča!“ — je zapisao sv. apoštol Paveo.

Nečisti grehi spadajo pod najbole pogubne grehe.

Zakaj so grehi nečistosti posebno pogubni?

Grehi nečistosti so posebno pogubni: ar skrunijo dūšo i telo, pa majo strašne nasledke.

Nasledki nečistosti so: mržnja do Boga i božih reči; oslepljenje razuma i slabost vole; časne nesreče i večno pogüblenje.

Nečistnik mrzi Boga, ar zna, da Bog ne trpi njegovih grehov i se boji pravične sodbe. Zato mrzi nečistnik tüdi dūhovnike, ar tej karajo nečistost.

Med časne nesreče, ki zadenejo nečistnika, spadajo: pešanje, znorenje, gnüsne bolezni. Nezmernost v jeli i pili pa nečistost povzročata največ i najhüjše bolezni, tak zvane spolne bolezni.

Poleg časnih nesreč čaka nečistnika večno pogüblenje. Sv. Alfonz pravi, da je ravno nečistost tisti greh, šteri največ dūš pogübi i da med pogüblenimi skoro niednoga, šteri v življenji ne bi bio vdan tomi grehi.

Boža prepoved: „Ne praznūj“ ali ne nečistūj, mladina, vsikdar ti naj migeče pred očmi i spunjavaj jo v mislih, želaj, guči, pogledaj i djanjih! Mladina, bodi, čista.

Jeli gori tvoja sveča?

Draga dečica! Spevali ali pa poslüšali ste že gotovo lepe svečinske pesmi. Pa ste zarazmeli, ka ste spevali ali poslüšali? Od Marije ste spevali i od Jezušeka pa Šimeona starčeka. Tüdi ste svečo naprejnosi, štera naj bi nam na smrtno vüro svetila. Ka to vse pomeni? Poslüšajte!

Jezušek je Bog. Drügi kak on, nas ne mogo rešiti večnoga skvarjenja. A on, Bog, tüdi samo tak, ka de trpo za nas. Trpeti pa kak Bog ne mogo, nego samo kak človek. Zato si je zvolo Marijo za mater i se od nje, Device, brez oče narodo kak človek po čüdi velikoj na te svet, da trpi za njegove grehe v človečem teli, on, Večni Bog. I naj že kak dete posvedoči, da šče trpeti za nas, se da nesti v cerkev i se tam Oči nebeskomi darüje v trpljenje i smrt za naše rešenje. Zato ga je Marija nesla v Cerkev, naj ga tam darüje za naše zveličanje. I gda ga je ona darüvala v te namen, se je tüdi Jezušek sam darüvao, šteri čeravno je bio samo 40 dni star, je vse razmo, ar je Bog bio, Večna Modrost. Starček Šimeon je pa bio pobožen dūhovnik, ki je Jezušeka na svoja naroča vzeo i potrdlo tisto, ka sta včinola Marija i Jezušek. Njeva sta v srci, tiho opravila darüvanje, sv.

Šimeon je pa glasno povedao to. Duh sveti ga je najmre presveto i je spoznao v tom malom deteti božega Sina i je svedočo od Njega, ka de trpo za nas teliko, ka zavolo njegovoga trpljenja i smrti meč prebodne njegove deviške matere srce. Povedo je pa tudi nikaj veseloga njegovoj i našoj mamiki Mariji. Povedao je, ka te Jezusek, ki bo trpo i vmro za nas, bo tudi svetlost prineso, svetlost prave vere i večno svetlost, blaženost v nebi. Zato se spevle od sveče v svečniškoj pesmi i zato se blagoslovijo i vužigajo sveče na Svečnico, pa davajo v roke vmirajočim. Sveče pomenijo svetlost, ki nas čaka po smrti, blažena, večna svetlost, štera teme i trpljenja ne pozna. V to svetlost pa tak pridemo, če se, draga dečica, navadimo v celom življenji v svetlosti hoditi, to je živeti po Jezusovoj svetoj veri, ka pa teliko pomeni, ka ne smemo meti nikdar smrtnoga greha. Smrten greh je najmre največša tema, kmica na sveti. Te teme, smrtnoga greha nas vsikdar reši Marija, če jo v skušnjavah na pomoč zovemo i se radi prečiščavamo. Gda si, drago dete, pri krsti bilo se ti je tudi vužgala sveča. Ka je ta sveča pomenila? Milost posvečujočo, štero ti je Bog vlejao v dušo i štere nikdar ne smeš zgubiti. Zgubiš jo po smrtnom grehi.

Gda si, drago dete, prvič pristopilo k sv. prečiščavanji, so ti tudi vužgali svečo i je gorečo držalo v rokaj. Ka je ta sveča pomenila? Lüblenoga Jezusa, to večno svetlost, koga si v srce prijelo i koga nikdar ne smeš zgubiti. Zgubiš ga pa po smrtnom grehi.

Svetlost je Jezuš. A on je pri Mariji. Vsaki v svetlosti hodi, ki Marijo rad časti. Ki Marije ne časti, ne more priti k svetlosti, ne more ostati v njej i večno živeti ž njov, ar Jezusa nega brez Marije. Drago dete, drži se mamike Marije, ka ti Jezušova svetlost nikdar ne zmenka.

Mladina v pogovori.

Barica: Micika, ti si mi pravila, ka sam jaz nimača, ar verjem vse, ka popi predgajo. Jaz sem ti odgovorila, ka je takši guč grešen guč. Ti si me nato povrgla z izgovorom, ka nemaš časa i ka vesi od toga pri drugoj priliki gučale. Zdaj ka sve pali vküp prišle, si gučive dale. — Jaz ostanem pri svojoj trditvi, ka je to grešen guč, ka je tisti nimak, ki božem rečam verje.

Micika: Jaz sam samo od obleke mislila. Ve pa toga nega v evangeliumi, ka ne bi smela svilnoga reklina nositi. Ka to popa briga, kak se jaz oblečem?

Barica: V evangeliumi nego ne od svione pa ne od poratne obleke guča. Pač pa od poniznosti. Da je svioni reklin za

kmečko deklo, štera si po deraj služi na dalnom Francuzkom krajcar, gizda, ne moreš tajiti. Mati ti hodijo vse zakrpani, oča ti niti k meši ne morejo ar nemajo gvanta, ti se pa nosiš vó kak pava. Je to ne gizda?

Marica: Nesnaga. Kak mi vüpaš to vse na oči metati? Te je to lejko poniznost?

Barica: Ne mečem ti nikaj v oči, samo ti istino kažem, štera naj bi ti že ednok odprla oči. Ve je pa Jezuš tüdi tak delao. Vsakomi je povedao v oči ka je prav i ka je ne prav. Lübezen ga je nato gnala. Da če ne pokaže düšam, ka je prav i ka ne, se slaboga ne morejo ognotti, dobro pa ne delati. Po njegovej zapovedi isto delajo njegovi namestniki, dühovnicje. Od njih se pa včimo mi verniki na njegov navuk.

Micika: Ve predgati znaš. Ne zaman, ka si vsaki tjeden tak dugo pri spovedi, tam se znam včiš na te navuke?

Barica: Pri spovedi povem i obžalujem svoje falinge pa prosim svojega spovednika, naj me vodijo naprej na poti düševnoga življenja. Ne zadosta najmre, ka se düša očisti grehov, mora postati tüdi vsikdar bole čista, pravična, smilena, pač rasti mora v vseh jakostaj.

Marica: Zakaj?

Barica: Kristuš je to zapovedao. „Bodite popolni, kak je moj Oča nebeski popolen“. Tak se glasijo njegove reči. Tak popolen nišče nemre biti, kak je najsvetejši Oča nebeski. Vendar Jezuš to zapovedava. To pa zato, naj vsaka düša ma na bridu svojo spopolnitev i noč no den se batrije: „naprej, naprej, nesam ešče, kak Oča nebeski, popolna“.

Marica: Te se pa tak nišče ne zveliča, če je natelko potrebna popolnost?

Barica: Vsaki se zveliča, ki se šče. Vsaki postane tüdi popolen, ki šče takši postati. Potrebna je vola. Ki ma volo, bo tüdi molo. Ki pa prosi, dobi, ar je Jezuš to obečao. Nieden svetnik ne postao po lastnoj moči popolen, nego po milošči božoj, štero si je sproso z molitvami i z prizadevanjom za popolnost. To prizadevanje je vaja. Prosi, draga sestrice, Jezušovo ponizno Srce za poniznost, pa spoznaš, da mam prav.

Marica: Kak naj prosim?

Barica: Sveta Cerkev je z odpüstki obogatila ete zdihaj: „Krotkoga i poniznoga Srca Jezuš, včini naše srce k svojemi Srci spodobno“.

Marica: Kak se pa naj vadam? Glej, etak. Svilo, štero ti je prinesla pajdašica z Francije, zameni. Poklekni pred Marijin oltar i z detinskim vüpanjom odkrij svojo želo Mariji, da ščeš biti ponizna i zato svilo, štero si dobila, zameniti. Ona je bila vsikdar

prosto, najprostej oblečena, čeravno je bila kralica nebe i zemle. Pod njenov najprostejšov oblekov so se skrivale jakosti, kakših svet, nema. Njena ponizna duša ne mogla dovoliti, ba bi si oblekla dragi gvant, gda je najbogatejšega Sina božega vidili v jaslaj na slami ležati, kak največšega siromaka. Od Boga si zgučavli z Marijov, pa dobiš moč, da svilo zameniš.

Marica: Posküsim.

Barica: Jaz se pa zütra prečistim za tebe, da svojo prvo probó dobro prestaneš. Z Bogom!

Marica: Z Bogom!

Marija moli z Jezušekom.

Je Jezušek kaj potrebüvao? Ne. On je Bog, ki vse ma. Zakaj je pa te molo? Naj ti da zgled, mladina, ka ti tüdi moliš. Molo je pa z materjov. Z materjov je molo, naj ti dečko i dekla tüdi poklekneti i moliti, gda vama molijo mati. Nebo se zoblači, Marija zaskuzi, gda mati moli, sin pa po noči hodi! Jezušek je sam proso svojo mamiko: Moliiva, I molila sta dosta, predosta za tebe mladina, da bi bila na veselje Jezušu z svojov čistostjov i pobožnostjov. Povrni mladina, to lübezen! Ne hodi po noči okoli. Noč ma svojo moč. Nego opoti svojo mater i očo: molimo, potem pa ležimo. O kak vesela bo takša mladost!

Ō roža Ti skrivnostna zala!

O roža Ti, skrivnostna, zala,
najlepša roža, vekov vseh.
Nebroj je cvetja, rodila že narava,
a Tebi enake, — nima svet!

Naj cvet cveti še oh tako krasno,
ospe enkrat se in usahne,
v lepoto vsako, smrtni dih udahne,
vihar sveta odpira pot mu v zemljo.

Le ti edina si ostala,
ki nam od vekov v veke že cvetiš,
oh Ti skrivnostna roža zala,
Ti večni cvet, nikdar usahljiv.

Želela nisi si časti sveta,
Ti skrito v celici si tam živela
in duša Tvoja, vedno k Bogu je hitela,
o roža Ti skrivnostna in brezmadežna!

Ko angel sveti Tebi je oznanil,
da boš postala Mati božjega Sinu,
ostala si ponižna in udana,
vedno zvesta le Najvišjemu.

O rajska roža Ti, Marija,
od vekov v veke Ti najlepši cvet,
Ti miljena rešiteljica bednega človeštva,
Devica, Mati, Ti zaščitnica devic!

V srcu svojem hočem Te nositi,
o roža rajsko-mila ti,
za Tebe hoče ono vedno biti,
pri Tebi enkrat večno bivati!

Viktorija Razlagova.

Marija prosi Jezusa za dečico.

Znamenite so besede papeža Pija X.: „Lurd je postal središče Marijinega češčenja i tron evharističnega Kralja. Marija vabi v Lurd vse narode sveta k počesčenju presv. Rešnjega Telesa“.

Res je tako. Središče vseh pobožnosti v Lurdu so procesije z Najsvetejšim. Na širokem trgu pred votlino čaka ob takih prilikah na stotine bolnikov, da pride procesija mimo njih. Ko neso presv. Olt. Svestvo skozi te trume, prosijo siromaki Gospoda usmiljenja in pomoči. Število bolnikov, ki ozdravijo pri procesijah, je vsako leto večje. Tudi mnogo otrok je že pri teh evharističnih procesijah ozdravelo. Tako n. pr. deklica Marija Alojzija Oró (Horean), ki je bila slepa. Sirotica ni mogla razločevati noči od dneva, morali so jo voditi za roko. Med procesijo je stala blizu votline in prosila je prijateljico, naj jo opomni, ko bodo prinesli Najsvetejše do nje. Monštranca se približa. Sirotica pade na kolena in zakliče: „Gospod, ako hočeš, me moraš ozdraviti. Jezus, daj da vidim!“ Takoj ji zasije bleščeča svetloba pred očmi. Oči se ji odpro. Pred seboj zagleda klečečo množico in lesketajočo se monštranco z ljubim Jezusom,

Drugikrat je bil med bolniki deček Gvido, ki je imel suho roko. Brezbarvna koža mu je na nekaterih mestih že odpadala. Med procesijo s presv. Rešnjim Telesom mu je roka hipoma ozdravela. — Poleg njega je bil dvanajstleten deček, ki je imel kostno jetiko in je ležal v deskah. Ko so nesli Najsvetejše mimo njega, je prijel z obema rokama velum (ogrinjalo) in je tako ustavil duhovnika, ki je nosil monštranco. Zastonj so ga opominjali, naj izpusti. Ponavljal je: „Ne izpustim, dokler ne ozdravim!“ Tedaj pa se je dvignil popolnoma zdrav pred očmi strmeče množice, ki ga je vsa navdušena dvignila in nosila na rokah. Otroci, vidite, kako vas ljubi Marija? In vodi vas k Jezusu!

Veroizpoved naših akademikov.

Ob 40 letnem jubileju „Danice“ so naši katoliški akademiki v Ljubljani izdali listič „Povsod Boga“.

V prvem članku „Čilji in naloge akademske mladine“ izpovedajo:

„Povsod Boga! Mi hočemo povsod Boga!

Mi verujemo v Boga!

Njemu posvečamo svoje mlado življenje, Njemu ga darujemo jutro za jutrom in se čutimo močne kljub slabostim, ki nas tarejo.

Zadivljeni gledamo zmagovito znamenje, ki ga je Bog postavil med narode, sv. Cerkev, zgrajeno na Petrovi skali. Okoli nje se zgrinjamo in zbiramo — kajti od nje potekajo vode novega življenja.

Ona nas bodri in uči, kako naj ponesemo Boga v naše domove, družine in ustanove, kako naj uveljavimo Njegova životvorna načela v gospodarskem, kulturnem življenju.

Je še rešitev možna? Da, tisočkrat da! Tudi naša doba je le ena stran božje knjige! Mi akademiki hočemo le božjo knjigo pravilno čitati! Na nas je, da doumemo vso globino poslanstva, ki ga nam nalaga naša doba; na nas je, da uresničimo geslo: „Povsod Boga“ in — prenovili bomo svet“.

Pitamo, jeli so naši akademiki vsi etakšega mišljenja? Prežalostno moramo odgovoriti, da ne. I zroki?

Delo vodstva fantovskega odseka.

„Kakršni fantje, taki možje. Resničnost te trditve potrjuje vsakdanje življenje. Dober odločen katoliški fant je tudi dober, odločen katoliški mož. Iz slabega, raznim razvadam in strastem vdanega fanta pa nastane slab mož. Izjeme so redke.

Iz tega sledi, da je treba posvečati moški mladini veliko skrb. Ta skrb je izročena vodstvu fantovskega odseka KA.

Glede ustvaritve fantovskega odseka velja isto, kar je bilo rečeno glede moškega odseka. Fant, ki je član osrednjega vodstva (župnijskega odbora KA) zbere okrog sebe z vednostjo in privoljenjem dušnega pastirja nekaj fantov, ki o njih ve, da bi bili po svojem življenju in nastopu sposobni za apostolsko delo med svojimi stanovskimi tovariši. Koliko naj bo teh fantov-izvoljencev, je postranska stvar. V začetku jih bodi čim manj: morda pet do deset, a ti naj bodo v vsakem oziru dobri, katoliški fantje. Ko se ti pripravijo z molitvijo, duhovnimi vajami in s poukom (o bistvu KA, o delu v KA, o raznih verskih resnicah, ki jih je treba zagovarjati itd.) na apostolsko delo, začno pri-

dobivati tudi še druge. To pridobivanje se mora ozirati na vse fante, tudi na one, ki niso v „naših“ vrstah. Na tiste pred vsem. Tu mora veljati Kristusova beseda o izgubljeni ovci, zaradi katere gospodar ali pastir pusti devet in devetdeset v puščavi in „gre za izgubljeno, dokler je ne najde“. (Lk 15, 4.)

Naloga vodstva fantovskega odseka KA.

V zvezi z osrednjim vodstvom KA, z njegovim privoljenjem in po navodilih dušnega pastirja posvečati skrb vsem zadevam, ki so v versko-nravnem oziru v zvezi s fantovskim stanom. Med te zadeve spada med drugim sledeče: 1. Pridobivanje mlačnih, veri odtujenih fantov za molitev, službo božjo, prejemanje sv. zakramentov in za druge pobožne vaje (procesije, molitvene ure itd.); 2. borba zoper vasovanje, grešne zabave, pijančevanje, podivjanost, grešna znanja itd.; 3. pridobivanje fantov za katoliška društva, katoliško čtivo itd. To so zadeve, ki jim naj posveča vodstvo vso pozornost na svojih sejah in jih naj polagoma rešuje. Navidez teh zadev ni mnogo, kakor hitro pa bo začelo vodstvo z delom, se bo videlo, kako dosti jih je. Naloga vodstva bo rešena šele takrat, ko bo vsak sleherni fant v župniji živel v vsakem oziru katoliško.

Kakih sredstev se naj poslužuje vodstvo?

Pred vsem nadnaravnih sredstev: molitve, prejemanja sv. zakramentov. Ta sredstva nikdar ne zgrešijo smotra. Čim bolj vneto se jih kdo poslužuje, tem večje uspehe doseže. Poleg teh so dobra tudi nekatera naravna sredstva. Eno najbolj učinkovitih je to, če dobi vsak fant, ki ga je treba spreobrniti, v kateremkoli oziru nekakega angela varuha v osebi svojega tovariša — vernega, poštenega fanta, ki bi ga s svojim vzgledom in z lepo besedo vzpodbujal k dobremu in odvrčal od slabega. To sredstvo je bolj učinkovito, kakor razne prireditve, predavanja, igre, pevski nastopi, tekme, izleti itd., ki se jih mnogi poslužujejo za pridobivanje mladine. Pri katoliški akciji se naj tudi ta sredstva uporabljajo, toda pri vsakem izmed njih se naj naglasi, da moramo biti naprej katoliški verniki in šele potem drugo.

Čim prej se bo delo začelo, tem prej bomo videli sadove! Na noge torej, katoliški mladeniči! V boj za sveta katoliška načela, za reševanje duš vaših tovarišev!“

Tak piše glasilo kat. akcije naše škofije „Nedelja“ v 24. številu. Razloge tu ne trbe. Pripomnimo samo teliko, da so Novine tudi samo v tom duhu pisale, i pišejo v tom pravom krščanskem duhu pa nači nieden krščanski list ne more i ne sme pisati. Kristušov navuk je eden. Ki zavrže te navuk, je daleč od Kristušovoga duha.

Sveta Terezija Deteta Jezusa.

Po sledovih redovne matere, sv. Terezije.

Mala Cvetka je gojila željo, da bi imela brata duhovnika, ki bi se je pred altarjem spominjal. Obžalovala je, da je Bog rodna bratca, ki bi vroče hrepenenje morda izpolnila, — poklical med angelske trume. Njena želja se ji je zdela neizvedljiva. In vendar je Gospod ne bi položil v dušo, ako je ne bi hotel izpolniti.

Neskončno Dobri je nadkrilil njeno hrepenenje. Zbližal jo je z misijonarjema, s katerima je z odobrenjem predstojnice delila svoje duhovno imetje. Kdo izrazi Terezikino srečo nad to izredno božjo pozornostjo? Zavedajoč se dolžnosti, ki jo je bila sprejela, se ji je plaho oglasila misel na duhovno bedo. Mati Agneza, tedanja prednica, je tolažljivo dejala, da pokorščina zasluženje podvoji. Terezika je vedela, da so vsi Jezusovi zakladi njeni in da so po tolažljivem nauku o občestvu svetnikov tudi zasluge nebeščanov njena last. — To bogastvo je z gorečnostjo prave karmeličanke razsipala na duhovna brata in ves svet. Uverjena je bila, da zaklade milosti lahko nakloni ne samo njima, marveč neštetim delavcem v Gospodovem vinogradu. Kakor redovna mati, sveta Terezija, je hotela biti „hčerka sv. Cerkve“. Molitev za božjega namestnika na zemlji in za delavce v Gospodovem vinogradu je bila smoter Terezikinega življenja.

V zapiskih pravi: „Ko molim za duhovna brata misijonarja, preprosto rečem: „Gospod, daj jima vse, kar želim sebi“. — „Karkoli imam, je tudi njuno. Bog je predobrotljiv in preradodaren, da bi računal. In tako bogat, da dobrot, ki jih prosim, ne meri. — Prav nič ga ne nadlegujem z dolgim naštevanjem svojih želja.“

Izjemno je smela duhovna brata od časa do časa iznenaditi s pismom. Prelepa bodrilna pisma izžarevajo bogastvo njene v Bogu zasidrane duše.

Nekaj odlomkov: „Prečastiti! Vaš delež je krasen. Bog ne izkazuje duši največje časti, če ji veliko da, — marveč ako mnogo od nje zahteva. — Gospod Vas zelo odlikuje. Hoče, da bi s svojim trpljenjem reševali duše. Ali ni s trpljenjem in smrtjo odrešil sveta? — Vaše trpljenje mi je znano. Vem, da bi bili srečni, če bi smeli Gospodu darovati svoje življenje. Toda mučeništvo srca ne zaostaja za telesnim mučeništvom.“

Iskreno prosi duhovna brata, naj zanjo vsak dan opravita sledečo molitev: „Usmiljeni Oče! V imenu tvojega Sina, preblazene Device Marije in vseh svetnikov te prosim, napolni mojo

sestro s svojo ljubeznijo in daj ji milost, da tvoji ljubezni pridobi mnogo duš!“

Drugič: „Moje edino hrepenenje je uresničenje volje božje. Odkrito priznam, ko bi v nebesih več ne mogla delovati v božjo slavo, bi mi bilo pregnanstvo ljubše ko domovina.“

„Ne vam, kaj mi prinese bodočnost. Toda če Jezus izpolni moje slutnje, Vam ostanem sestra. — Smrt ne pretrga vezi, ki naju družijo, ampak jih še tesneje sklene. Takrat ne bo več klavzure in ograje. Moja duša pohiti k vam v daljne misijone. Naloga bo vedno ista: Vaše orožje je apostolstvo, — moje: molitev in ljubezen. —“

30. julija 1896 piše: „Iskreno želim, da bi Bog mojemu bratu naklonil samo tolažbo, meni pa preizkušnje. To je morebiti sebično, a moje edino orožje je z bridkostjo prepojena ljubezen.“

Spet: „Srečna bi bila, ko bi za Jezusa lahko še dolgo delala in trpela. Zato ga prosim, naj ne upošteva mojih želja. Vseeno mi je, če ga v trpljenju ljubim, ali v nebesih uživam. Sveta mati Terezija je dejala svojim hčeram: „Kaj zato, če bi do konca sveta morala ostati v vicah, ako bi s svojo molitvijo rešila vsaj eno dušo!“ — Ta beseda odmeva v mojem srcu. Rada bi pozabila nase in reševala duše. Tudi v nebesih bi rada apostolsko delovala. Zato bom srečna, če boste po moji smrti namesto sedanje molitve opravljali sledečo: „O Bog, dovoli moji sestri, da bi tvoji ljubezni tudi sedaj pridobivala duš.“

„Ne čudim se, da Vam je prijateljsko občevanje z Jezusom težko. V enem dnevu tega ne dosežemo. Ko bom prosta zemskih spon, Vam bom pomagala, da boste vztrajali na mali poti.“

V poslovilnem pismu pravi: „Kmalu stopim pred Gospoda. Zdaj še bolje spoznavam, da moramo delati samo za Boga, — ne zase in ne za stvari. — Jezus hoče celo naše srce. Zato boste morali veliko trpeti. — Ne bom umrla, — v življenje grem. — Z nebeških višin Vam bom razodevala, česar na zemlji ne morem izraziti. Če pojdete v Afriko, Vam bom sledila. Vedno bom pri Vas. V veri boste čutili bližino male sestre, ki vam jo je Jezus poslal, ne samo za dve leti, marveč do konca življenja. — Ako se Vam moja obljuba zdi pretirana, uvažujte, da je Bog vedno ravnal z menoj kakor z razvajenim otrokom.“

Ženinovo povabilo.

V postu leta 1896 se je Terezija čutila močnejšo kot navadno, čeprav je brezizjemno sledila redovni strogosti. Veliki četrtek pa ji je Jezus poslal prvi žarek upanja, da jo kmalu pokliče v nebesa. Srečna pripoveduje:

„Veliki četrtek mi, žal, niso dovolili, da bi vso noč čula pri božjem grobu. Zato sem se okrog polnoči vrnila v celico. Komaj sem legla, sem čutila, da mi je vroč val privrel do usten. Mislila sem, da je prišla zadnja ura. Srce mi je radostno utripalo. Ker sem bila lučko že ugasnila, sem sklenila, da premagam radovednost. Mirno sem zaspala. — Ko so nas zjutraj budili, sem se spomnila veselega iznenadenja. Stopila sem k oknu in se prepričala, da je robec napojen s krvjo. Uverjena sem bila, da me je Ljubljani, — na spominski dan svoje smrti, — prvič povabil. Tih klic iz daljave mi je oznanjal njegov blaženi prihod“.

Nato je Terezika s plamenečo gorečnostjo hitela k molitvi in redovnim vajam ter razodela predstojnici svojo srečo. Ker ni čutila ne utrujenosti ne bolečin, je smela post dokončati. Veliki petek se je z izredno sladkostjo udeležila vseh strogih redovnih vaj. Blažena je bila v nadi, da kmalu pohiti v nebesa. Popoldne je snažila okna. Novinka, ki je šla mimo, je opazila, da je Terezika mrtvaško blede. Kljub naporu odločne volje, je komaj stala. Ker jo je zelo cenila in spoštovala, jo je rotila, naj dovoli, da bi zanjo prosila olajšave. Terezija je odločno odklonila in dejala, da veliki petek pač lahko prenese majhno utrujenost ob misli, da je Zveličar zanjo prestal neizrekljive bolečine.

Prvemu Jezusovemu znamenju je sledilo drugo in tretje. Terezija je hirala. Vendar je natančno izvrševala redovne dolžnosti in prisostvovala skupnim vajam. Ko se je po nočni molitvi vračala v celico, je morala na vsaki stopnici počivati. Trda slamnica je bila tudi v bolezni njeno ležišče. Ljubezen ne šteje žrtev in jih ne tehta. — Večinoma je imela zelo hude noči. Ko so jo vprašali, ali ne bi rabila pomoči, je odvrnila: „O, ne! Hvala! Srečna sem v svoji oddaljeni celici, da me sestre ne slišijo kašljati in da trpim osamljena. Kakor hitro me pomilujejo in mi izkazujejo pozornosti, izgubim notranjo radost, ki jo nudi trpljenje.“

Rada je trpela, a njeno veselja do trpljenja ni bilo čuvstveno. Piše: „Ko mnogo trpim, ko me dohiti mnogo bridkosti in neprijetnosti, jih skušam prikriti. Vedno ostanem vedra in se sestrojam prijazno nasmehnem. Začetskoma se mi ni vselej posrečilo. Zdaj sem vesela, da sem si to navado prisvojila. Obličje je ogledalo duše. Vedno mora biti mirno in vedro, kakor obraz zadovoljnega otroka.“

Tudi bolezen je znala prikriti. Celo njene rodne sestre so šele v maju 1897 izvedele, da je resno bolna. Mati Agneza jo je radi tega ljubeznivo pokarala. Terezija je odvrnila: „O, mamica, zahvalite Boga, da niste vedeli. Preveč bi vas bolelo, ko bi vedeli, kako malo so name pazili.“

Bog je dopustil, da predstojnica Terezikine bolezni ni prav presojala. Navadila se je pač, ker jo je vedno videla utrujeno in razboljeno. V novembru 1896 je bil celo v načrtu Terezikin misijonski odhod v Karmel v Tonking. Tedaj so pričeli devetdnevnicu k Téofanu Vénard, mučencu družbe inozemskih misijonov, da bi bolnici izprosil znamenje božje volje. Terezija je zelo želela, da bi jo poslali na Kitajsko, da bi tam za Boga mnogo trpela, — da bi bila osamljena, brez vsake tolažbe, — oropana zemskega veselja. Pravi: „Vem sicer, da ljubi Bog ne rabi naših dobrih del in da bi tam ne bila za rabo. Pa ljubila bi in trpela. To ima veljavo v božjih očeh.“

Dušno sorodnega, mladostnega mučenca Téofana je iskreno častila, ker je izredno ljubil Marijo in svoje domače in ker je bil vedno vesel.

Med devetdnevnicu se ji je stanje poslabšalo. Prednico je zaskrbelo. Terezija je v pokorščini morala sprejeti zdravljenje. Bolezen je bila že preveč ukoreninjena. Uspehi niso bili trajni. Moči so pešale. Kmalu je tako onemogla, da je morala leči. Le včasih je nekoliko vstala.

Sosestre so se v njeni celici rade vrstile. Angelska bolnica je vsako osrečila s priaznostjo ali tolažnim nasvetom. Novinke je z bolniške lece vsebolj ko z besedo poučevala z gledom junaške vdanosti.

Težko ji je bilo, da so jo oprostili samostanskih vaj in opravil. Dejala je: „O, kako zelo sem prosila Boga, da bi mogla biti do zadnjega pri vseh skupnih samostanskih vajah. Zdi se mi, da bi le mogla prisostvovati vsem vajam in ne bi zato umrla niti minuto prej. Včasih si celo mislim: sploh ne bi vedeli, da sem bolna, če bi ne bila sama povedala.“

Vse je znala obrniti v duhovno korist. Ko so ji prinesli zdravil, jo je ganila skrb in pozornost. Sklenila je: „Tako sočutna, kakor ste z mojo telesno bedo, bom z duševno slabostjo sosester.“

V začetku bolezni je težko uporabljala draga zdravila. Pozneje ne več, ker je brala, da se je sv. Jedrt veselila ob misli: vse to je dobrotnikom v prid. Opirala se je na Gospodovo besedo: „Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.“ (Mt. 25. 40.) Terezija je bila prepričana, da so zdravila zanj popolnoma brezuspešna, a pogodila se je z Bogom, naj jih obrne v prid ubogim misijonarjem, ki nimajo

ne časa ne sredstev, da bi se zdravili. Prosila ga je, naj jih ozdravi postrežba, ki so jo njej posvečali. —

Nekega dne sta z bolniško strežnico hodili po vrtu. Opirala se je nanjo. Ko sta se vračali, je Terezika obstala. Zagledala je belo kokljo, ki je svoja piščeta skrila pod peroti. Oblile so jo solze. „Jokate?“ — je vprašala mati Agneza. — Odvrnila je: „Trenutno vam ne morem odgovoriti, preveč sem ganjena.“ — Pozneje je pravila z žarečim obrazom: „Jokala sem ob misli, da je ljubi Bog v evangeliju izbral to primero, da bi nas prepričal o nežnosti svoje ljubezni. Vse življenje je delal z mano tako. Skril me je pod svoje peroti. Nisem se mogla zdržati solz. Srce je prekipelo hvaležnosti in ljubezni.“ —

Bolezen je napredovala. Mali žrtvi ljubezni se je zdel njen korak prepočasen: „Bolezen je prepočasna vodnica k Bogu. Računam samo še na ljubezen“. —

Od velikega petka, ki jo je osrečil z nebeškim povabilom, do solčnega dne, ko je njen čolnič priplul do rajskega obrežja, — je bila dolgih 17 mesecev — na križu . . .

Junaška trpinka je sebe primerjala otroku, ki na postaji čaka, da ga oče ali mati dvigneta v vlak, oh, — pa ne prideta in vlak odbrzi! Pravi: „Glede smrti bo treba potrpeti, kot sem morala potrpeti pri vseh velikih dogodkih svojega življenja. — Mlada sem vstopila v Karmel. Ko je bilo že vse določeno, sem morala potrpeti pri vseh velikih dogodkih svojega življenja. — Mlada sem vstopila v Karmel. Ko je bilo že vse določeno, sem morala čakati tri mesece. Istotako pred preobleko. Pred svetimi obljubami ni bilo nič drugače. S smrtjo bo prav tako. Gotovo pride kmalu, a čakati moram“. —

Mati Agneza, ki je Tereziki od 1. maja do 30. septembra stregla, je — nadnaravno razsvetljena, — zapisovala zadnje besede svetniške bolnice in nam ohranila ta dragoceni spomin. Njenemu bogonavdihnjenemu povelju dolgujemo tudi prekrasne Terezikine zapiske: „Povest duše“. Zadnja poglavja je bolnica pisala z omahujočo roko na smrtni postelji.

Primicija.

Danes je nedelja svetih bratov Cirila in Metoda, naših prvih blagovestnikov. Zopet prejemajo sinovi naše krajine v Mariboru mašniško posvečenje. Primicije bodo, kakor vsako leto. Vedno rečje slovesnosti jih spemljajo, ali tudi redno globlje? — Kot skromen prinos k njih poglobitvi morda sledeče slovo od doma:

Vodja: Vas je slovesni zvok z onov privabil,
ali pesem godbe radostna?

Vas je duh obložene mize omamil,
ali skrivnostno lice novomašnika?

Zbor: Da tudi to, nam govori telo,
a duša naša dalje hrepeni.

Vodja: Kak to me veseli!
Zato bom razodel kako
in kam prispel je slavljeneč današnji
v nevidnem sicer svetu milosti,
a vendar najtrdnjše istinitosti.

Zbor: Nad tem strmé
vprašanji naši že nekdašnji.

Vodja: Najprej, kak prišel je med klerike:
Pri sveti maši se godi vse to,
ki jo škof darujejo. —
Slovo je svetu pel,
da bi Gospod bil njegov del.
Petkrat je zaječalo,
Bol Križanega ran zaznalo?
Saj je senca Križa padla prek njegovih las,
čeprav ni s tem govoril glas.
In na temenu je kak venček zablestel,
še v belo obleko ga je škof odel,
novega človeka,

Zbor: O tem nam danes vsakdo reka.

Vodja: Ki je po Bogu ustvarjen,
resnično svet, pravičen.

Zbor: Tak bi bil res upravičen.

- Vodja: Žato posluh,
kak je nato bil obdarjen:
Prišel je med ključarje,
da hišo božjo varuje,
vabi z zvončkom, z zvonom,
odpira vrata in zapira,
zlasti pa — srca,
naj v njih preлива sveti Duh.
- Zbor: Posluh, posluh!
ah, daljno zvonenje,
ta sladka pesem,
toda ne sem:
za mnoge je umrlo želenje.
Za mnoge že ni več neba —
joj, raste ta truma
in kakor brez uma
za vedno pozabo divja.
- Vodja: Ker božje besede več nočejo čuti:
njih srce ne sluti
nje silne moči:
ko izvoljenec oblasti dobi,
da to besedo božjo v cerkvi javno čita,
naj na visokom mestu stoji
tudi dobrega vzgleda.
In roka mu zadrhti
že v blagoslovu kruha
in vsega novega sadu.
- Zbor: Že skoraj do obupa
smo polni besednega prahu.
- Vodja: Božjim besedom dejanja sledé:
pred njimi hudobni duhovi beže,
če jih posrečenec govori.
- Zbor: Strmimo pred temi ljudmi,
katerim nevidni se svet pokori.
- Vodja: Ker so postali sinovi luči,
ki jo naj v cerkvi prižigajo
in dobrimi deli nagibajo

- k hoji za poslovnim križem,
 k združitvi z božjim Srcem.
 Luči, kakor nekda v šotoru pričevanja.
- Zbor: Luč temo odganja,
 zato se pred podoba odgrinja —
 stare zaveze skrinja
 in luči pred njo.
- Vodja: Zdaj jih objame z vso svojo močjo:
 Postanejo sužnji Gospodovi,
 zato svobodnejši
 kakor vladarji, vsi.
 V pomoč pristopijo vsi sveti.
- Zbor: Ki jih ne vidimo,
 v njih moč pa verujemo!
- Vodja: Z božjega navuka vodo
 naj čistijo skrivnostno Telo Gospodovo:
 to so verniki,
 ki jih pomenijo oltarni prti.
- Zbor: Prelepe skrivnosti za nas,
 poslušali bi jih ves čas.
- Vodja: Iz ljudstva v samo to je izvoljenec šel,
 naj ljudstvo spet sodi: je bi dozorel?
- Zbor: Ah, Cerkev, najboljšega nam ne siljuješ,
 še zdaj nas za voljo vprašuješ.
 Kje je še več svobode?
 Nikjer! In vemo, da — ne bode!
- Vodja: In taka luč, da sveti ne le v stari zakon,
 ampak tudi v novi in naprej: Stefan diakon
 jim vzornik postane in svetci božji do časov mej.
- Zbor: Kdo njih število pozna?
- Vodja: Kdor milijone zvezda.
 Vse močnejše je poslanstvo:
 škof zapoje!
- Zbor: Vse veselejše.
- Vodja: Nato položi na glavo
 izvoljencu desno roko —
 in božji Duh izliva dare svoje...

Zbor: Pred tak priprosto velesilo,
kaj bi se ne vklonilo?

Vodja: Še večja čuda se gode,
kadar položi roki obé:
Že ime pove,
da mašo darovati sme
in Gospodovo Telo deliti.
Tudi grehe odpustiti.
Slovesno krstiti
in tako duhovni oče biti.
Njegova roka mazili umirajoče,
daje moč za borbe zadnje, vroče.
Hišni zakon blagoslavlja.

Zbor: Kdo naj vredno ga proslavlja?
Jezik naš se zaustavlja.

Vodja: Dejstvo še to ugotavlja,
da včasih dobi oblast,
da nižjih redov deli čast
in svestvo potrjenjá.
Tu še moj jezik nehá:
Saj smo prispeli v polnost,
števila sedem skrivnost.
Prek sedem redov mašništva
strmimo zdaj v sedmera svestva.
In v tem nas božje Pismo potrjuje:
saj stara in nova zaveza pričuje
o sedem deseterih, ki je Mozes izbral,
ki jih je sam Jezus poslal
po dva in dva,
da bi ljubezen do Bogá
imeli in do bližnjega.
Se zadnja prošnja, zadnji spev:
To bodi blagoslov roditeljev.

Zbor: Blagoslovi, oče.
Blagoslovi, mati.

Večna obljuba — Mariji.

Ko pred oltarjem Tvojim sem klečala,
ter Mater ljubo, prvič te nazvala,
obljubo večno Mati takrat sem sklenila,
da v veke bodem Te ljubila!

Iz srca mojega prihajale so želje,
ki spajale se v prošnji vročih so nebroj,
Marija, — Mati — Deva rajska,
naj roka Tvoja vedno čuje nad menoj!

Udano hočem vedno Tebi jaz živeti,
storiti vse, le Tebi o Marija v čast.
Oh varuj vedno Ti me Mati,
in v svojo sprejmi me oblast.

Srce, Ti moje vedno je odprto,
saj veš, kako po Tebi hrepeni.
Zato pri meni bodi, jaz pri Tebi,
usliši me o Mati Ti!

Darujem Ti vsa čuvstva, misel vsakoko,
ljubezen celo, svojega srca,
in vsak vzdihljaj, naj bo dokaz ti,
da Tvoja sem, — na veke vsa!

Zato če tudi vse mi vzameš,
le daj mi to, da nič ne žalim te,
da v duši svoji, vedno Tebe nosim,
Ti Mati draga, — blagoslavljalj me!

In ko nagnilo se mi bo življenje,
v zadnji uri bodi Ti z menoj,
pokliči k sebi me, preljuba Mati,
da bom na veke združena s Teboj!

Viktorija Razlagova.

Vzgajaj sebe!

V duši sklesati ono veličastno podobo, štero se v tebi zamilslo Bog, to imenitno delo imenujemo samovzgojo. I to delo more vsaki sam zvršiti i nihče drugi namesto tebe! Drugi ti lejko dajo dobre navuke, tanače, te spravi na pravo pot ali končno pa sam moreš meti žele, volo, ka sebe sklešeš podobo, štero je v tebi skrio Bog. Sam moreš meti želo, hrepenenje i volo, ka ščeš biti plemenit, viteški i čist-neomadeževan. Poznati moreš, kakša je tvoja duša, ka je na njej falingastoga, ka ti menjka. Sam se moreš poprijeti vzgajanja samoga sebe i dobro ti je znano, ka uspeh stane mnogega zatajüvanja, napora, premagovanja, Dostikrat se moreš odpovedati tomi, ka bi ti bilo po voli, mnogokrat moraš delat to, ka ti ne diši najbolje i vtrajati mirno i z vedrim čelom tüdi te, če se ti dobri nameni ponovno izjalovijo.

Značajnost se kleše celo življenje na takših malih i malenkostnih činenjih. „Prežemi edno miseo, edno želo, s tem zenjaš, zavrži edno poželenje, činenje ženjaš, ovrži činenje, dobiš navado, zapüsti navado, značaj postaneš, opüsti značaj, svojo usodo najdeš“. Poglej, iz malih misli i činenj se prede življenje i njegova usoda.

„Vsaki trenutek v življenju imej svoj pogled obrnjeni proti jakosti i poštovanjom i lübeznijov, nikdar ne zamudi edne prilike delati dobro i tüdi če bi se kakše začasno tüdi protivilo tvojemi haski i tvojoj voli, navajaj svojo volo ka to premaga... tak se boš povzpneo do takšega značaja, ka boš zmogeo tüdi velke reči...“ (Kölcsey)

Ali svojo volo moremo vzgojiti v volo božo! Nega vekše škole v značajnosti kak, če s prepričanjem lejko pravimo, iz globočine svojega srca: „Gospodne, ne moja, nego tvoja vola se zgodi...“ Nega pomembneše i važneše samovzgoje, kak če naša denja, činenja, reči, misli i žele odgovarjajo: „Gospod to je v renici tvoja vola bila ka sem gučao, delao... Tüdi ti si tak šteo!“

Značaj vzgajati začni zdaj v mladosti, v svojih mladih letaj. Če odrasteš, bo že prekesno! Značajnost ne raste i ne uspeva v zbuntanosti i kalnosti življenja. Celo, če što pride v življenje brez trdnoga, jeklenoga značaja, ešče to malo, ka ma zgübi...

(Iz knjige: Tóth Tihamer: Značajnost.)

veselita Ogračeki, zato ka po njem dobita več ovc. Za to lepo delo naj vam Jezusek i Marijika podelita srečno i dugo življenje. To vam, dragi stric, ž njima želem.

Škafar Jožef, Beltinci.

Dragi Jožek! Veselje, štero maš nad dobrim, je hvale vredno. Žela, šteroj odpiraš srce za mene, ti prinese boži blagoslov. Oboje pa samo te, če ostaneš stanoviten v dobrom. Zato vsaki den prosi detece Marijiko, naj te čuva smrtnoga greha. — Stric.

Dragi stric! Veselim se, da mam Marijikin Ograček! Te list mladino vči, da ležej pride do nebes. Rad rešavlem vganke, štere so večkrat teške, pa mi li vgajajo. Ar se tak goreče skrbite za mladino, vam bo dao Bog za to dobro delo plačilo. Iskreno vas pozdravlja

Šipoš Viljem, Beltinci.

Dragi Vilek! Skrb za mladino, da ostane Marijina i po njej Jezušova, je najslajša dužnost duhovnikov. A tudi najtežja. Zato pa dragi Vilek, dosta moli i tudi drlgoj mladini to priporoči, naj molijo za strica i vse duhovnike, ka rešimo mladino. — Stric.

Nove vganke.

I.

MO. Ke. š. ni. Li.

NA. mo. ZA. e.

no. ME. vo. š.

Kaj pomeni to?

II.

Šteri dečko vu fari je
najmočnejši?

III.

I kes	zi zvi
es	si zni.

Kaj je to i što je pravo to?

Ki reši vse tri vganke, dobi za dar lepo misijonsko knigo.

Pošta.

Jerebic Jožef. Beltinci 161. Dragi širiteo! Veseli me tvoje pismo, v šterom odkrivaš zahvalnost do križanoga Jezusa, ki nas je rešo. Ob priliki zaključitve svetoga leta v Rimi, štero se je za nas doma zdaj odprlo, je lepa takša miseo. Pesmica, štero si zložo od vesele pomladi, je za dete dobra. Več se ne žele. Za list je ešče ne. Prosiš me ešče, dragi mladenček, da bi ti napisao imena i rojstne podatke tisti velikih ljudi, šteri so kaj dobroga včinoli za Slov. Krajino. Te žele ti ne morem spuniti, ar nemam za to nikšega časa. Telko ti pa povem, ka v kalendaraj, Novinaj i Mar. Listi dosta toga najdeš. Izposodi si stare letnike, pa se ti spuni žela. Jako lepo je pa od tebe, da na kaj takšega misliš.

Vsem širitelom. Prosimo vse širitele, naj z tem snopičom poberejo vso naročnino za Ogračke i nam jo dološlejo.

MISIJONSKA TISKARNA GROBLJE - DOMŽALE:

Šmarnice, Jaz sem otrok Marijin, spisal Dr. J. Žagar.	Cena Din	10
Justin de Jakobis, Abesinski apostol, „ „ „	„ „	10
Misijonar, spisal J. Sagehomme, prevedla M. Sparhakel	„ „	15
Katoliška socialna prosveta, Dr. Krek	„ „	10
Katoliški misijoni, mis. mesečnik	„ „	12
Tuji svet, priloga Katol. misijonov	„ „	8
Naš list, glasilo Katoliške akcije	„ „	12
Misijonski koledar za leto 1934	„ „	10
Ročna knjižnica, izšlo 14 zvezkov. Pos.	„ „	2
Cerkvena zgodovina, spisal Dr. J. Turk	„ „	100
Misijonar, roman. 2. izdaja. Broširan	„ „	15
Čudodelna svetinja, spisal L. Sedej	„ „	7
Govori pri duh. vajah, Dr. Al. Odar. Vez.	„ „	22
Jezusova oporoka, spisal H. Fischer.	„ „	25
Misijonska prireditve, za odre.	„ „	20
Janez Čebulj, spisal dr. Iv. Zaplofnik.	„ „	10
Poganski misijon, spisal Ant. Mrkun.	„ „	50
Slov. misijonarja Baraga in Knobiehar.	„ „	6
Stric Jaka, potopis s slikami.	„ „	12
Tabu, potopisi iz daljnih dežel. Pos. zv.	„ „	2
Slovensko dekle, spisal J. Kalan.	„ „	12
Fantič le gor vstan! J. Kalan.	„ „	12
Kvišku zdaj dežela vsa! Knjiga o KA.	„ „	20
Vodilo Marijinih družb, sp. J. Kalan.	„ „	12
Nova vera, moderno poganstvo.	„ „	4
Pozdrav iz domovine, izseljencem.	„ „	4

Vse te knjige izdaja ali ima v založbi Misijon. tiskarna, Domžale. Ček. rač. Ljubljana št. 15.730, Dunaj 156.644, Trst 11.670.